

ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DE GIRONA
DE LA LIGA D'ASSOCIACIONS DE MÚSICA

CURS XI - CONCERT II
NÚMERO 100 DE LA SÈRIE

BANDA
MUNICIPAL
DE
BARCELONA

Direcció, MTR. JOAN LAMOTE DE GRIGNON

TEATRE MUNICIPAL

Dimecres, 16 novembre 1933.

A les 10 de la nit.

P R O G R A M A

I

BEETHOVEN - OLIVA




TERCERA SIMFONIA (Heroica), en Mi b., Op. 55.

- I. *Allegro con brio.*
- II. *Marcha fúnebre (Adagio assai).*
- III. *Scherzo (Allegro vivace).*
- IV. *Final (Allegro molto).*

II

MANUEL DE FALLA - J. LAMOTE DE GRIGNON

L'AMOR BRUIXOT, (Suite).

- a) *Introducció. Cançó de l'amor*  *pungit.* b) *Dansa del terror.* c) *El cercle màgic.* d) *Dansa ritual del Foc.* e) *Pantomima.* f) *Cançó del Foc*  *follet.* g) *Dansa dels jocs d'amor.*  *Final.*

(Sense interrupció).

RICARD STRAUSS - J. LAMOTE DE GRIGNON

DON JOAN, Poema simfònic.

III

RICARD LAMOTE DE GRIGNON

EL RUSC, Suite simfònica.

- a) *Preludi.* b) *Nocturn i tempesta.* c) *Cant de les Vespes.* d) *Dansa final.*

(Direcció per l'Autor).

WEBER - OLIVA

EURYANTHE, Obertura.

BEETHOVEN

SIMFONIA N.º 3, en Mi b., op. 55, dita «L'HEROICA».

Hom sap que la Simfonia Heroica fou escrita per a i sobre Napoleó Bonaparte i que el primer manuscrit d'aquesta obra porta el títol *Buonaparte*. Però, en assabentar-se Beethoven de la coronació de Napoleó, esdevingué furios: "No és més que un home com els altres!" va exclamar; i en la seva indignació esquinçà la dedicatòria i escriví al seu lloc aquest títol venjatiu i commovedor alhora: "SIMFONIA HEROICA... PER TAL DE COMMEMORAR EL RECORD D'UN GRAN HOME!" (Simfonia eroica... composta per festeggiare il sovvenire di un grand Uomo!)

Schindler conta que, més atrd, Beethoven va suavitzar i fins vèncer el seu menyspreu envers Napoleó; en ell ja no vegé més que un home infortunat, mereixedor de pietat.

En produir-se la catàstrofe de Santa Elena (1821) digué: "Ja fa disset anys que vaig escriure la música que convé a aquesta trista avinentesa!" Es plavia a considerar la "Marxa Fúnebre" de la seva simfonia com un presentiment de la fi tràgica del conquistador.

Es, doncs, molt probable que la Simfonia Heroica, i sobre tot, el seu primer "Allegro", era, en el pensament de Beethoven, com una mena de retrat de Bonaparte, molt diferent, per cert, de la realitat d'aquest personatge, puix que Beethoven se l'havia imaginat tal com hauria volgut que fos: el geni de la Revolució.

* * *

La Tercera Simfonia, anomenada "L'HEROICA", marca un progrés decisiu i fet a posta per desconcertar molts dels contemporanis de Beethoven. Fou acabada cap a a primavera de 1804, directament inspirada en les idees de la Revolució, i ens revela un Beethoven que ja assenyala camins fins aleshores ignorats.

Els seus contemporanis s'adonaren tot seguit que un geni creador els obria horitzons nous, per bé que estranyats de la fantasia, de les ardideses que consideraven estrambòtiques i de vegades ferèstegues que els eren imposades a llur oïda. La Simfonia "Heroica" semblà difícil de comprendre; hom li atribuïa una certa manca d'unitat, bo i deplorant que "moltes coses sublimes es trobessin barrejades amb certes

dureses i llargàries". El mateix Weber es planyé de no trobar-hi pas la "netedat" que tenia la música en temps de Gluck, de Haendel i de Mozart. A Leipzig, el 1807, a Cassel i a Hännover, el 1815, l'acollida fou un xic més favorable. A Anglaterra, en les execucions de 1824, 1825 i 1827, hom retreia a Beethoven de fatigar i desorientar l'atenció per una obra massa llarga i poc coherent. A París, després de les primeres interpretacions que en donà l'orquestra del Conservatori el 1811, i especialment després de les que foren realitzades per Habeneck el 1815, hom trobà que l'"Heroica" contenia certs passatges "que estaven força bé"... i que, malgrat un bon nombre d'incoherències, de llargàries i de *divagacions*, no era gens impossible que produís el seu efecte. Es sols a partir de 1828 (després dels concerts donats per l'Orquestra del Conservatori de París, el 9 i el 24 de març) que aquesta obra mestra, sense triomfar plenament encara, començà d'ésser posada al lloc que mereixia.

* * *

Vegem ara alguns dels punts de vista de Wagner sobre la seva concepció d'aquesta obra gegantina.

"Aquest poema musical, d'altíssima importància, — III^a Simfonia del Mestre, i obra amb la qual comença a endinsar-se en la seva via completament personal — no és pas per diferents motius, tan fàcil de comprendre com la seva denominació fa suposar, car el títol de "Simfonia Heroica" indueix involuntàriament a cercar-hi una sèrie d'accions heròiques representades per imatges musicals en un cert sentit històrico-dramàtic. Abans de tot, cal prendre el qualificatiu *heròic* en la seva accepció més àmplia i no pas imaginar-lo, de cap de les maneres, sols en relació amb un heroi guerrer. Cal pensar que Beethoven entenia per *heroi* l'home sencer, complet, que guarda en el seu cor tots els sentiments purament humans en el ple de llur puixança; llavors podrem copçar exactament allò que l'artista vol comunicar-nos amb el llenguatge sonor, eloqüent i commovedor, de la seva obra.

"La primera part d'aquesta Simfonia és l'expressió ardent de delícies i dolors, goigs i pena,

ardideses, altiveses i un indomptable sentiment individual, alternant totes i compenetrant-se de faiso tan estreta i immediata, que mentre experimentem aquestes sensacions, cap d'elles no pot separar-se sensiblement de les altres, sino que la nostra atencio i interes s'adrecen sense treva a l'heroi que, justament, se'ns revela com l'home susceptible de tots aquests sentiments.

"Aquest devassall de forca creadora, el qual ens amara d'encis i de terror, alhora, motiva una tragica catastrofe, la primera manifestacio de la qual es revela al nostre sentiment a la segona part de la Simfonia. El compositor presenta aquesta manifestacio sota la forma musical d'una *Marxa funebre*. La sensacio d'un dol solemniat, domptada per un dolor profund, es expressada amb el llenguatge musical mes commovedor. Qui podria mai descriure amb paraules les sensacions infinitament variades que entretopen aci, del dolor fins a la mes alta exaltacio, de l'exaltacio fins a la mes suau tristesa? Sols Beethoven ha pogut aconseguir-ho com ho feu en aqueixa pagina admirable.

"Al tercer temps de l'obra, la ferestega impetuositat es transforma en una nova i joiosa activitat; tenim ara davant nostre l'home, amable, content, el qual felic i bo, recorre els camps, esguarda rialler les prades, i per entre els boscos i els pujols fa sonar el corn de caca; i tot i tot allò que ell experimenta, ens ho fa sentir el Mestre en joioses i fermes imatges musicals; ens ho expressa per la veu dels corns de caca. En aquesta tercera part, el music ens manifesta l'home sentimental sota un aspecte oposat a aquell sota el qual ens l'havia presentat en la "*Marxa funebre*"; allà era l'home en el sofriment intens i pregon; aci, l'home en l'alegre i serena activitat. Aquests dos aspectes el Mestre els acobla en el quart i darrer fragment, per tal de presentar-nos a la fi l'home total, en harmonia amb ell mateix, dotat de sentiment, en el

qual el record del sofriment es transforma en mòbils de noble activitat.

"Ei temps final ens presenta l'antitesi clara i manifesta del primer "*Allegro*" de la Simfonia Heroica. Aixi com en aquest trobarem totes les sensacions humanes en les seves infinites i variades manifestacions, trobem ara una diversitat contradictoria unificant-se en una conclusio que enclou harmoniosament totes les sensacions i se'ns ofereix en una benefactora forma plastica. Aquesta forma la presenta el Mestre primerament en un tema ben senzill, el qual se'ns manifesta ferm i ben determinat, susceptible d'un desenrotllament infinit, de la finor mes delicada fins a la mes alta forca. A l'entorn d'aquest tema, que podem considerar com simbol de la ferma individualitat de l'home, s'enllacen del comenc estant tot de suaus i tendres sensacions, les quals van desenrotllant-se fins a l'aparicio de l'element purament femeni, el qual —travessant amb fermesa tota aquesta pagina musical — contrasta amb el tema principal masculí, i s'hi combina en les formes mes variades.

"A la fi d'aquesta part, la potent forca expressiva d'aquesta musica ha reeixit a penetrar dins del cor. Es aleshores que encara experimentem de bell nou el record dels dolors de la vida; curull d'amor, el cor s'eixampla, i en mig del seu goig enclou el dolor; car goig i dolor, com a sentiments purament humans, no son sino una mateixa cosa. Encara un cop mes pategia el cor, mentre que brolla una llagrima de noble humanitat; pero aviat, entre l'encis de la tristesa, esclata el cant joios d'ela forca. La forca que s'es esposada amb l'amor i amb la qual l'home complet i perfecte ara, ens confessa amb crits de joia la seva divinitat.

"Cal repetir que sols el llenguatge musical de Beethoven era prou poderos per a expressar allò inexpressable, allò que seria impossible de traduir en paraules."

Els primers 100 concerts de l'Associació de Música de Girona

1. Mathieu Crickboom, violí, Tomàs Buxó, piano. 24 octubre 1922.
2. Albert Tadlowsky, pianista. 24 novembre 1922.
3. Quartet Wendling, de Stuttgart: Carl Wendling, violí I; Hans Michaelis, violí II; Philip Neeter, viola; Alfred Saal, cel·lo. 8 gener 1923.
4. Eduard Toldrà, violí, Guillem Garganta, piano. 29 gener 1923.
5. Miquel Llobet, guitarrista. 19 febrer 1923.
6. Quartet de Budapest: Emili Hauser, violí I; Emerie Pogany, violí II; Esteve Ipoly, viola; Enric Son, cel·lo. 23 març 1923.
7. Emil Sauer, pianista. 9 abril 1923.
8. Trio de Barcelona: Marian Perelló, violí; J. Pere Marés, cel·lo; Ricard Vives, piano. 14 maig 1923.
9. Orquestra Simfònica de Madrid. Direcció, E. Fernández Arbós. 19 juny 1923.
10. Marguerida Chala, pianista. 22 octubre 1923.
11. Sessió Mozart: Jan Smeterling, piano; Antoni Piedra, violí; Teodor Ritch, tenor; Elena Pola, sopran; Alexandre Grieff, baix; petita orquestra. Direcció, Mtre. Rudolf Gross. 13 novembre 1923.
12. Trio de Música Antiga de Munich: Li Stadelmann, clavicèmbal; Cristian Döbereiner, viola da gamba; Anton Huber, viola d'amor i violí. 28 desembre 1923.
13. Francesc Costa, violí; Alexandre Vilalta, piano. 1 febrer 1924.
14. Quartet Zimmer, de Brussel·les: Aberto Zimmer, violí I; Frédéric Chigo, violí II; Lluís Baroen, viola, Jacques Gailiard; cel·lo. 6 març 1924.
15. Alexandre Borowsky, pianista. 21 març 1924.
16. Quartet Lener, de Budapest. Jenó Lener, violí I; Joseph Smilovits, violí II; Sandor Roth, viola; Jmre Hartman, cel·lo. 23 abril 1924.
17. Trio Casadesus, de París: Robert Casadesus, piano; Marius Casadesus, violí; Maurice Maréchal, cel·lo. 19 maig 1924.
18. Orquestra Pau Casals. Direcció, Pau Casals. Pau Casals, cel·lista; Blai Net, pianista. 16 juny 1924.
19. Judit Bokor, violencel, Ricard Vives, piano. 23 octubre 1924.
20. Lucie Caffaret, pianista. 12 novembre 1924.
21. Maria Davidoff, cantatriu, Josep Sabater, pianista. 14 gener 1925.
22. Trio Pichot-Bonaterrea: Lluís Bonaterrea, piano; Lluís Pichot, violí; Ricard Pichot, cel·lo. 21 gener 1925.
23. Quartet Rédelé, de Brussel·les: Gilberte Rédelé, violí I; Godelyne Mathis, violí II; Ivonne Rédelé, viola; Gabrielle Rédelé, cel·lo. 9 febrer 1925.
24. Maria Barrientos, cantatriu; Tomàs Teran, piano. 16 març 1925.
25. Maurice Maréchal, cel·lo, Emile Poillot, piano. 27 març 1925.
26. Festival Vienès: Quartet de Corda de Viena, format per Rudolf Kolisch i Fritz Rothschild, violins; Marcel Dick, viola; Joachim Stutschewsky, cel-

- lo. Víctor Pollatschek, clarinet; F. Wangler, flauta; Friedrich Wührer, piano. 22 abril 1925.
27. Joan Manén, violí, Alexandre Vilalta, piano. 26 maig 1925.
28. Quartet Casals, de Barcelona: Enric Casals, violí I; Manuel Giménez, violí II; Joan Ribas, viola; Bernardí Gàlvez, cel·lo. 19 octubre 1925.
29. Wanda Landowska, clavicembalista. 18 novembre 1925.
30. Quartet de corda Schachtebeck, de Leipzig: Heinrich Schachtebeck, violí I; Albert Patzak, violí II; Erich Waetzold, viola; Alfred Patzak, cel·lo. Augusta Schachtebeck-Sorocker, piano. 30 desembre 1925.
31. Lucie Caffaret, pianista. 18 gener 1926.
32. Quartet de Corda de la Societat de Música de Londres: André Mangeot, violí I; Boris Pecker, violí II; Henry J. Berly, viola; John Babirolli, cel·lo. 17 febrer 1926.
33. Quintet instrumental de París: René Le Roy, flauta; René Bas, violí; Pierre Jamet, arpa; Pierre Grout, viola; Roger Boulmé, cel·lo. 8 març 1926.
34. Homenatge a Garreta. Mercè Plantada, cantatriu; Francesc Costa, violí; Bai Net, piano; Cobla La Principal de La Bisbal. 9 abril 1926.
35. Pau Casals, violoncel; Blai Net, piano. 30 abril 1926.
36. Alfred Romea, guitarrista. 14 maig 1926.
37. Orfeó Català. Direcció, Lluís Millet. 13 juny 1926.
38. Mercè Plantada, cantatriu; Frederic Longàs, piano. 20 octubre 1926.
39. Gaspar Cassadó, violoncel; Giulietta Gordigiano von Mendelssohn, piano. 12 novembre 1926.
40. Gabriel Bouillon, violí, Marcel Gaveau, piano. 10 novembre 1926.
41. Orquestra de Càmera de Barcelona. Direcció, B. Gàlvez Bellido. 12 gener 1927.
42. 1.^a sessió del Festival de Beethoven. Audició completa dels seus quartets de corda. Quartet Zimmer de Brusel·les: Albert Zimmer, violí I; Frédéric Chigo, violí II, Louis Baroen, viola; Jacques Gaillard, cel·lo, 16 febrer 1927.
43. 2.^a sessió del Festival Beethoven. Quartet Zimmer, 18 febrer 1927.
44. 3.^a sessió del Festival Beethoven. Quartet Zimmer, 21 febrer 1927.
45. 4.^a sessió del Festival Beethoven. Quartet Zimmer, 23 febrer 1927.
46. 5.^a sessió del Festival Beethoven. Quartet Zimmer, 25 febrer 1927.
47. Frederic Longàs, pianista. 4 abril 1927.
48. Regino Sainz de la Moza, guitarrista. 9 maig 1927.
49. Joan Rosich, tenor, Francisco Ribas, piano. 27 maig de 1927.
50. Màxim de Rysikoff, baríton, Alexandre Vilalta, piano. 14 novembre de 1927.
51. Quartet Calvet, de París: Josep Calvet, violí I; Georges Mignot, violí II; Léon Pascal, viola; Paul Mas, cel·lo. 21 novembre 1927.
52. Margarida Caballé, violinista, Joaquina Sánchez, pianista. 5 desembre de 1927.
53. Lucie Caffaret, pianista. 16 gener de 1928.
54. Quartet Zimmer de Brusel·les: Albert Zimmer, violí I; Frédéric Chigo, violí II; Edouart Piel, viola; Emile Dochaerd, cel·lo. 15 febrer 1928.
55. Doble Quintet Espanyol, de Madrid: Abelard Corvino, violí I; August Repollés, violí II; Enric Alcoba, viola; Vicenç Hernández, cel·lo; Joan González, contrabaix; Manuel Garijo, flauta; Emili González, oboe; Aureli Fernández, clarinet; Antoni Romo, fagot; Alvar Mont, trompeta; Joan Quintero, piano. 26 març 1928.
56. Quintet Instrumental, de París: René Le Roy, flauta; René Bas, violí;

- Pierre Jamet, arpa; Pierre Grout; Roger Boulmé. cel.lo. 11 abril 1928.
57. Blanca Selva, pianista; Joan Massià, violinista. 30 abril 1928.
 58. Ricard Viñes, pianista. 14 maig 1928.
 59. Orfeó Català. Direcció Lluís Millet. 24 juny 1928.
 60. Festa Musical a benefici de les víctimes dels incendis de les Gabarres i i del Teatre Novetats de Madrid i de l'explosió del fort de Cabrerizas Bajas de Melilla, organitzada per l'Associació i l'Orfeó Cants de Pàtria, sota la direcció del mestre Josep Baró Güell, i amb la generosa cooperació de les cobles «L'Art Gironí» i «Girona». 19 octubre 1928.
 61. Emil von Sauer, pianista. 22 novembre 1928.
 62. Quartet Roth, de Budapest: Feri Roth, violí I; Jeno Antal, violí II; Ferene Molnar, viola; Albert van Doorn, cel.lo. 26 novembre 1928.
 63. Trio de Barcelona: Ricard Vives, piano; Marian Perelló, violí; J. Pere Marés, cel'lo. 17 desembre de 1928.
 64. Jacques Brodsky, violinista, Lydia Garboussova, pianista. 22 gener de 1929.
 65. Marcel Maas, pianista. 4 febrer 1929.
 66. Quartet Krettly, de París: R. Krettly, violí I; R. Costard, violí II; F. Broos, viola; A. Navarra, cel'lo. 14 març 1929.
 67. Cor Smetana, de Praga. Direcció Fr. Spilka. 10 abril 1929.
 68. Horace Britt, violoncel, Guillem Garganta, piano. 15 maig 1929.
 69. Orquestra Simfònica de Madrid. Direcció E. Fernández Arbós. 19 juny de 1929.
 70. Jaume Kachiro, violinista, Narcís Figuerola, pianista. 22 octubre 1929.
 71. Trio Kuhner, de Brusel·les: Mary Kuhner, piano i arpa; Gabriel Isaye, violí; Jacques Kuhner, cel.lo. 13 novembre 1929.
 72. Raya Garboussova, violoncelista, Lydia Garboussova, pianista. 18 desembre 1929.
 73. Quartet vocal Lel; Srta. Pokrovsky, sopran; Sra. Ornovajouk, muzzo-sopran; Sra. Choumovsky, contralt; Sra. Rafalova, contral. 31 gener 1930.
 74. Lucie Caffaret, pianista, 10 març 1930.
 75. Quartet Laietà: Joan Altimira, violí I; Eduard Franch, violí II; Claudi Agell, viola; Sants Sagrera, cel.lo. 28 març 1930.
 76. Joan Manén, violinista, Guillem Garganta, pianista. 23 abril 1930.
 77. Quartet Sedlack-Winkler, de Viena: Fritz Sedlak, violí I; Vittorio Borri, violí II; Gustav Gruber, viola; Wilhelm Winkler, cel.lo. 5 maig 1930.
 78. Miquel Llovet, guitarrista, 21 maig 1930.
 79. Joan Manén, violinista; Orquestra Simfònica de Girana. Direcció, Ismael Granero; Francisco Casellas, pianista, 27 juny 1930.
 80. Orquestra da Càmera de Sabadell. Direcció, Cassià Casademont. 18 novembre 1930.
 81. Rosa Claramunt, arpista; Maria Lluïsa Claramunt, cantatriu; Josep Caminals, piano. 1 desembre 1930.
 82. Helena Larrieu, pianista. 17 desembre 1930.
 83. Rosa Garcia Fària, violinista, Carme Bracons, pianista. 16 gener 1931.
 84. Quartet Belga amb piano, de Brusel·les: Marcel Maas, piano; Georges Lykoudi, violí; Charles Foidart, viola; Joseph Wetzels, cel'lo. 9 febrer 1931.
 85. Arthur Rubinstein, pianista. 10 març 1931.
 86. Representació de l'òpera «Boris Godunoff» per la companyia «L'Opéra russe» sota la direcció del Mtre. C. Slaviansky d'Agreneff. 15 abril 1931.
 87. Madeleine Monnier, violoncel·lista, Louise Mascart, pianista. 22 maig de 1931.

88. Agrupació Coral de Música Antiga, de Barcelona. Direcció, Isidre Moles. 10 juny 1931.
89. Orquestra da Càmera de Sabadell. Direcció, Cassià Casademont. 10 novembre 1931.
90. Lluís Millet, violoncel·lista, Guillem Garganta, pianista. 27 novembre de 1931.
91. Josep Cantó, pianista. 11 desembre 1931.
92. Carles i Giocasta K. Corma, pianistes. 18 desembre de 1931.
93. Chor de Mestres de Moràvia. Direcció, Ferran Vach, 20 gener 1932.
94. Lluïsa Bosch Pagès, arpista, Sants Sagrera, cel.lo. 26 febrer 1932.
95. Commemoració del I. Centenari de Wolfgang Goethe, Mercè Plantada, cantatriu; Rossend Llates, conferenciant; Alexandre Vilalta, pianista. 8 abril 1932.
96. Trio Pasquier, de París: Jean Pasquier, violí; Pierre Pasquier, viola; Etienne Pasquier, violoncel. 26 abril 1932.
97. Quintet Català, de Barcelona: Guillem Garganta, piano; Eduard Bocquet, violí; Rafael Ferrer, violí; Josep Julibert, viola; Josep Trotta, cel.lo. 24 maig 1932.
98. Orquestra Simfònica de Girona. Direcció, Ricard Lamote de Grignon. Amb la cooperació del Mtre. Joan Lamote de Grignon. 22 juny 1932.
99. Rosa Balcells, arpista. 21 octubre 1932.
100. Banda Municipal de Barcelona. Direcció, Joan Lamote de Grignon. 16 novembre 1932.



MINISTERIO DE CULTURA

MANUEL DE FALLA

L'AMOR BRUIXOT

La primera versió de l'*Amor Bruixot* fou escrita per a *Pastora Imperio*, la qual va estrenar-la al Teatre Lara de Madrid, el dia 15 d'abril de 1915.

Diverses opinions varen acollir aquesta obra, que a la seva significació dintre del gènere teatral unia la novetat del tractament musical el qual encara que inspirat en les més fondes arrels del cant i sentiment meridionals, adopta una tècnica i manera d'expressió ben diferents dels acostumats aleshores per la música espanyola.

Més tard, Manuel de Falla féu una nova versió d'aquesta obra, llevant-li alguns fragments recitats i ampliant la instrumentació, massa reduïda en la forma original.

L'acció de l'*Amor Bruixot* es desenrotlla a l'interior d'una cova de gitanos andalusos. Regna un ambient de bruixeria i misteri. Es de nit. Al fons de la cova, i pel forat que serveix d'entrada, es veu el camí, il·luminat per la lluna. Candelas, la protagonista, asseguda a terra a la claror d'una espelma, tira les cartes per endevinar la seva sort. Altres gitanes murmuren conjurs.

A l'orquestra s'ha sentit, un moment abans, com a introducció, el motiu fonamental: el de l'*amor bruixot*. Al lluny ressona la remor del mar; en tenebrós color orquestral s'escolta un altre motiu al qual es sobreposen d'altres que semblen representar l'element misteriós de l'obra.

Ve, després, la *Cançó de l'amor dolgut* inspirada en les formes populars gitanes. Acabada aquesta cançó la cova s'il·lumina d'un esclat misteriós i apareix (en clàssic abillament gitane) l'Espectre d'un antic amant de la protagonista, assenyalat per un motiu a la trompeta amb sordina.

La *Dansa del terror* comença a base del darrer tema aparegut. Un tema de caràcter convulsiu, expressa el terror de Candelas, lluitant per a allunyar l'Espectre que la persegueix.

Al desenrotllament dels dos primers temes s'afegeix un altre, característicament popular. (La música d'aquesta dansa és basada en l'antiga "ball de la Taràntula", que té, a Andalusia,

el mateix origen que la "Tarantella" a Itàlia, encara que difereixen en llurs formes rítmiques i melòdiques.)

El cercle màgic. Candelas murmura la "Romança del pescador" mentre que amb fetilletries i sortileigs preté alliberar-se del malefici de l'Espectre. Durant aquesta escena, es desenrotlla a l'orquestra un motiu de caràcter misteriós i evocatiu.

Sonen les dotze. Les gitanes, que en acabar la primera dansa havien abandonat la cova, hi tornen per complir els rites de mitja nit. Unes porten canalobres encesos, altres panderetes i calderons. Candelas llença un grapat d'encens en un braser, i entre el fum ballen, totes juntes la

Dansa ritual del foc per allunyar els mals esperits la qual està basada musicalment en una vella melodia gitana que canta l'oboè i en un tema (trompes) en el qual es noten clarament — malgrat de la seva escriptura binària — reminiscències del tema de l'*amor bruixot* amb el qual s'inicia l'obra.

Acabat el ball i després d'una curta escena entre Candelas i l'Espectre — que ha reaparegut voltat de focs follets — aquell i aquests s'esvaeixen en il·luminar-se la cova per un raig de lluna. Llúcia, que apareix aleshores, canta i balla la *Cançó del Foc-Follet*.

Pantomima. El motiu inicial, amb un altre de caràcter joiós completament nou, exposat pel clarinet contralt, fonamenten la música d'aquesta escena, la qual s'enllaça amb la

Dansa del Joc d'Amor. Ritmes i girs melòdics populars d'Andalusia, serveixen de fons i trama a la música d'aquest ball, interromput, de vegades, per cançons del mateix origen. Aquesta escena s'enllaça amb el

Final (Les Campanes de l'Albada). Clareja el dia. El segon tema de la pantomima s'escolta de nou, amb amplitud creixent. Candelas, ja triomfant dels malefics de l'Espectre, amb el nou amant abandona la cova pel camí que li serveix d'entrada. Els raigs del sol naixent, il·luminen l'escena i l'obra acaba amb un joiós trilleig de campanes.

RICARD STRAUSS

DON JOAN, Poema simfònic.

Traducció lliure dels fragments del poema de N. LENAU que encapçalaven la partitura, i en els quals va inspirar-se el compositor).

I. DON JOAN (A DIEGO).

Voldria ultrapassar, en ales del plaer, el cercle immens, les amples i enciseres regions poblades de femenines beutats i morir de seguida en l'èxtasi d'un darrer bes d'amor.

Voldria, en el daler foll del meu desig, arribar fins a les dones més belles i prostrat en front de cada una, assaciar la meva sed d'amor.

II. DON JOAN (A DIEGO).

Lluny de mi la lassitud; lluny, molt lluny les angoixes.

Vull ésser sempre al servei de totes les beutats; i si per cas una em desagrada, en canvi em plauen les altres.

L'alè de la que avui m'encisa, demà m'anguinarà com el baf d'una presó. Si el meu amor frisós de mudança, persegueix la bellesa fins a les més ignotes regions, en la seva in-

constància li cal renovar d'una manera incessant l'objecte de la seva adoració; mai no s'ha satisfet de bastir temples damunt desferres.

La meva passió cada cop és més nova; no va d'una beutat a l'altra; si fineix aquí rebrota més enllà amb major empenta i tot just oblidada una, veu dreçar-se una altra davant dels seus ulls.

Car si cada beutat és única al món, també ho són els dalers que ella ha engendrat.

Avant sempre! Vinguin a mi les delícies amoroses i siguin cada vegada més potents els batecs del meu cor.

III. DON JOAN (A DIEGO).

Un irresistible huracà ha impulsat la meva vida; ara, la meva ànima reposa en calma. Sembla com si en mi fos mort tot desig eròtic; potser un llamp del cel, venjant la meva ofensa, m'haurà anorreat l'amorosa efervescència; em sento solitari i el món m'apar caòtic.

Tal vegada s'ha extingit la darrera brasa de la meva passió ardent i la vida se'm fa tenebrosa i gèlida.

RICARD LAMOTE DE GRIGNON

Aquest jove compositor català nasqué a Barcelona l'any 1899. Iniciat a la música des d'infant, no s'hi dedicà de ple fins la terminació dels seus estudis universitaris. Ingressà al Conservatori del Liceu, on cursà l'harmonia, composició i orquestració sota la direcció del seu pare, Director aleshores de l'esmentat establiment docent. Estudià el violoncel amb J. Rabentós i B. Gálvez, i el piano amb J. B. Pellicer i Frank Marshall. Formà part de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i de la del Gran Teatre del Liceu, i des de 1926 de la Banda Municipal de Barcelona, per a la qual ha instrumentat l'Obertura de "Der Freischutz", de Weber; el "Concerto" per a oboè, de Haendel; el "Somni d'una Nit d'Estiu", de Mendelssohn; el "Larghetto" del Quintet en La, de Mozart; la "Suite empordanesa", de Garreta; etc. etc.

Darrerament ha estat nomenat Director de

l'"Orquestra Simfònica de Girona", i des de fa pocs dies i per unanimitat del Tribunal, ha estat proposat per a Sub-director de la Banda Municipal de Barcelona.

Com a compositor ha produït una col·lecció de 12 peces fàcils intitolades "Engrunes" i "Tres estudis de sonoritat", per a piano; una "Suite antiga" per a orquestra de corda; "Nupcial" i "SantTelm", sardanes per a orquestra de vent; "Trio en do" per a piano, violí i violoncel; il·lustracions musicals per a la comèdia infantil "El Rusc"; "Boires", impressió simfònica estrenada per l'Orquestra Pau Casals, la qual estrenà també diversos fragments del ballet "Un Prat..." (Aquesta obra feu sensació en els intel·ligents, pel domini de l'orquestració que revela). Ricard Lamote de Grignon ha compost, més a més, diverses cançons per a cant i piano; "Quatre estances de Kayyam" i "Dos poemes" per a sopran i orquestra estrenades així mateix

per l'Orquestra Pau Casals" a la seva recent tanda de concerts de tardor.

La "Suite" de EL RUSC, estrenada l'any 1929 en la seva forma orquestral en un dels concerts de Quaresma del Gran Teatre del Liceu, ha estat posteriorment instrumentada per a l'orquestra de vent pel propi compositor, i és executada sovint per la Banda Municipal de Barcelona. Comprèn diverses il·lustracions musicals per a la comèdia-ballet en tres actes, del mateix títol, de Lola Anglada, d'ambient infantil i personatges imaginaris. Música senzilla basada en el nostre folk-lore, i que comenta les incidències de l'escena i acompanya temàticament els esus protagonistes.

EL RUSC, Suite.

Copiem les següents notes explicatives contingudes en la partitura:

I. *Preludi*. A punta de dia: De matinada, un alegre estol d'abelles surt a cercar romaní per fer mel...

II. *Nocturn i tempesta*: Nit esplendorosa... Monsenyor Llangardaix surt a cercar el bàlsam que guarirà la riena... El sorprèn la tempesta, que l'espavordaix...

III. *Cançons de vespres*: El príncep vespa està trist... Es sent una dolça tonada...

IV. *Dansa final*: Després de moltes angúnies, Monsenyor Llangardaix retorna al Rusc, i es rebut amb gran alegria.

En aquesta "Suite" l'autor es serveix de dos temes populars "El bon Caçador", al preludi, i "Cargol treu banya", per a la tempesta.

El número III és una melodia pentàfona (basada en l'escala de cinc sons).

CARLES MARIA DE WEBER

EURYANTHE

Es una de les tres grans obertures de Weber, que corresponen a les seves millors òperes "Der Freischütz", "Euryanthe" i "Oberon". Després del grandios èxit obtingut per la primera, en la qual Weber es revelà com el geni creador de l'òpera romàntica alemanya, empenyé la composició d'una altra òpera basada en una rondalla francesa del segle XIII que porta per títol "Histoire de Gérard de Névers et de la belle et vertueuse Euryanthe, son amie". Una escriptora alemanya, Helmine von Chezy, amiga de Weber, escriví el llibret, on es desenrotllen els amors del comte de Névers i la bella Euryanthe, que és traïda per una rival i abandonada del seu amant, al qual ella roman sempre fidel. Sobre aquest llibre, mancat de grans

efectes dramàtics i bastant deficient com a obra literària, compongué Weber la seva òpera, la "Freischütz", és, no obstant, força inspirada i qual si no aconseguí la grandiositat de "Der Freischütz", és interessant sobretot per a la història de l'art wagnerià, car en ella s'inspirà visiblement Wagner, particularment per al seu "Lohengrin".

L'obertura d'Euryanthe és una bella pàgina simfònica que ha esdevingut popular als concerts. Com de consuetud, és construïda amb els temes principals de l'obra, entre els quals sobresurt l'apassionada frase dramàtica que simbolitza l'amor de la protagonista, la melodia de la qual amplament desenrotllada, dona lloc a bells efectes orquestrals.

MINISTERIO
DE CULTURA

PRÒXIM CONCERT:

La cèlebre agrupació de corda

TRIO PASQUIER
de París

que tan gran impressió produí en la seva anterior actuació a l'Associació de Música de Girona.

Gràfiques DARIUS RAHOLA. — Premsa. 5. — GIRONA



ASSOCIACIÓ DE MÚSICA DE GIRONA
DE LA LLIGA D'ASSOCIACIONS DE MÚSICA

CURS XI-CONCERT V
NÚMERO 103 DE LA SÈRIE

ORCHESTRE
FEMÉNNIN
JANE EVRARD,
DE PARIS

Direcció, Mlle. JANE EVRARD

TEATRE MUNICIPAL

Dilluns, 13 febrer 1933.

A les 10 de la nit.

Arcángelo CORELLI. — Violinista i compositor italià de gran fama; un dels representants més il·lustres de la bellíssima escola italiana del segle XVII. — Va nèixer a Fusignano (Bolònia) en 1653, i hi morí en 1713. Fou enterrat a Roma, en el Panteó, molt a prop de la tomba de Rafael. Té una estàtua al Vaticà.

Entre les obres d'aquest compositor, anomenat, en vida, el *Divi* i el *Príncep de la Música*, es conserven dotze sonates per a violí i cémbalo; 48 sonates en forma de trio, per a dos violins i cémbalo; 12 *Concerti grossi*, per a dos violins, violoncel i orquestra de corda amb contínuo (op. 6), obra, aquesta, publicada en 1712 i en la qual la influència de Corelli evoluciona cap a Bach i Haendel i té com a base les obertures de l'escola francesa.

Joseph BODIN DE BOISMORTIER. — Nat a Perpinyà en 1691. Mort a París, en 1765. Se li representaren tres óperes-ballet, i té publicades algunes cantates. Les seves més importants obres, però, són les instrumentals. Entre elles, cal remarcar algunes sonates per a dues flautes, amb baix; per a flauta i baix; per a tres flautes sense baix; per a flauta sola; sonata per a violí i contrabaix; *Pièces de viole*, op. 31 (1730) i diverses peces per als instruments favorits d'aquella època (*vieilles* i *mussetes*).

MOZART. — *Serenata en sol*.

La *Serenata* de Mozart és considerada com a una de les millors obres per a orquestra de corda; i potser com la millor de totes les del compositor. Els seus quatre temps són un model de gràcia i d'ingenuïtat.

L'*Allegro* es caracteritza principalment pel sà humorisme dels seus temes principals que són exposats a la primera part i desenrotllats a la central, amb certa amplitud.

La *Romança* (Andante) captiva per la placidesa de la seva melodia que produeix una sensació de calma poètica.

En el senyorial *Menuetto* s'acusa l'istil pur i inconfusible de Mozart.

El *Rondó* final és notable pel seu caràcter joganer i per la factura original del seu desenrotllament.

La interpretació d'aquesta obra, com quasi totes les de Mozart, presenta un gran cúmul de dificultats de dicció i d'execució.



JOAQUIM RODRIGO

JOAQUIM RODRIGO

Amb Manuel Palau, Josep Moreno Gans i alguns altres joves conreadors de la mussa lleuantina, Joaquim Rodrigo, autor — segons frase d'Adolf Salazar — de pàgines d'un sentiment distingit i refinat, és un dels més genuïns representants actuals de la moderna Escola Valenciana.

Rodrigo va nèixer a Sagunto en 1902. A conseqüència d'una greu malatia, quedà orb als tres anys. Estudià a València, i després d'una estada d'alguns mesos a Alemanya (1921) va decidir estudiar seriosament la música per compte propi. La seva activitat creadora no comença fins als 20 anys, puix les seves dues primeres obres daten de 1923: una per orquestra "Juglares", estrenada l'any següent, per l'"Orquestra Simfònica de València", i la "Suite" per a piano, en cinc temps.

En 1925 guanya el diploma dels Concursos de l'Estat amb les "Cinc peces infantils", per a orquestra.

Després (1927), marxa a París, on esdevé el deixeble predilecte de la classe de composició de Paul Dukas, el qual fa editar-li les seves obres, que van ampliant-se lentament amb altres composicions per a guitarra, piano, violí i piano; amb algunes cançons sobre antics "romances" espanyols; amb un "Preludi per a un poema a l'Alhambra" i altres diverses obres per a orquestra simfònica i les dues obretes per a orquestra de corda que integren el programa del concert d'avui.

Malgrat que a Catalunya sigui molt poc conegut, Joaquim Rodrigo és un dels compositors contemporanis millor conceptuats per la crítica europea.

P R O G R A M A

I

Concerto grosso en *sol menor*, núm. 8 . . . CORELLI-BATON

Vivace - Grave - Allegro
Adagio - Allegro - Adagio
Vivace - Allegro

Peces en concert (violoncel i corda) . . . COUPERIN-BAZELAIRE

Prélude
Siciliene
La Tromba
Plainte
Air du Diable

(Solista: Mlle. PAULE D'AMBROSIO)

Deux Gentilleses . . . Bodin de BOISMORTIER

Racine
La Plainville

II

Concert en *mi menor* (violí i corda) . . . NARDINI

Allegro moderato
Andante
Allegro giocoso

(Solista: Mlle. VIOLETTE D'AMBROSIO)

Dues peces. . . Joaquim RODRIGO

Sarabanda llunyana
Cant nadalenc

III

Deux Pupazzi . . . Florent SCHMITT

Clymene
Damis

Serenata en *sol* (Une petite musique de nuit). MOZART

Allegro
Romance
Menuet
Rondó

MINISTERIO
DE CULTURA

PRÒXIM CONCERT:

L'excel·lent agrupació de corda

QUARTET GENZEL,
DE LEIPZIG,

que ha estat especialment cridada a Barcelona per donar l'audició completa dels quartets de Beethoven.

Gràfiques DARIUS RAHOLA. — Premsa, 5. — GIRONA